

„Синко, ти не трѣбва да се сърдишъ. Твоятъ братъ бѣше умрѣлъ, а сега възкрѣсна. Всичко, каквото имамъ, е твое. Ти не разбирашъ още дълбокия смисълъ на живота, затова се сърдишъ. Радвай се, братъ ти си дойде.“

Като наблюдавамъ отношенията на хората помежду имъ, тѣ мязатъ на отношенията на тия двама братя. Щомъ видятъ, че въ нѣкое общество влѣзе новъ човѣкъ, и го приематъ съ известно уважение, всички се нахвърлятъ върху него и казватъ: Този едва дойде и му се указватъ толкова почести, а ние вече 15—20 г. работимъ, не искатъ да ни знаятъ. Казвамъ: блудниятъ синъ се върна при баща си нито за почести, нито за угощение. Той каза на баща си: „Азъ не съмъ достоенъ за твоята любовъ. Моля те да ме приемешъ въ твоя домъ като единъ отъ слугитѣ си.“ За да се даде на човѣка такова угощение, каквото бащата даде на блудния синъ, той трѣбва да има широкъ умъ, широко сърце, широка душа, широкъ духъ, широки разбирания. Това се отнася за всички, които иматъ пробудено съзнание, които искатъ да обичатъ, които искатъ да учатъ, които искатъ да се приготвятъ за идването на Царството Божие въ тѣхъ. Време е вече всички да снематъ робскитѣ халати, да освободятъ краката си отъ оковитѣ! Страшно и неприятно е да чувашъ, какъ се движатъ хора съ букаи! Неприятно е да чувашъ дрънкането на тѣхнитѣ окови! Такова е положението на съвременнитѣ хора. Срѣщамъ нѣкой човѣкъ съ букаи. Свалямъ букаитѣ отъ краката му, и той тръгва свободенъ. На другия день го гледамъ, пакъ съ букаи. Лѣкувамъ нѣкой боленъ, излѣкувамъ го, но на другия день го гледамъ пакъ боленъ, пакъ въ букаи. Дойде нѣкой при мене, пита ме, каква храна да употребява, по колко пжти на